

De Rechtbank van Eerste Aanleg te **DENDERMONDE**  
**dertiende kamer**, rechtdoende in strafzaken, heeft in  
haar openbare terechtzitting van **21 maart 2005**  
het hiernavolgend **VONNIS** gewezen :

Not.nr. 66.98.2114/03/26

Griffie nr.

**IN DE ZAAK VAN HET OPENBAAR MINISTERIE TEGEN:**

1. \_\_\_\_\_, arbeider, geboren te \_\_\_\_\_ op \_\_\_\_\_, wonende te \_\_\_\_\_ ;
2. \_\_\_\_\_, bejaardenhelpster, geboren te \_\_\_\_\_ op \_\_\_\_\_, wonende te \_\_\_\_\_ ;
3. \_\_\_\_\_, gemeentearbeider, geboren te \_\_\_\_\_ op \_\_\_\_\_, wonende te \_\_\_\_\_ ;
4. \_\_\_\_\_, verkoopster, geboren te \_\_\_\_\_ op \_\_\_\_\_, wonende te \_\_\_\_\_ ;

Verdacht van :

Te

de eerste vanaf 13 maart 2003 (stuk 28) tot en met datum der dagvaarding: **21 DEC 2004**  
de tweede vanaf 13 maart 2003 (stuk 27) tot en met datum der dagvaarding: **21 DEC 2004**  
de derde vanaf 1 mei 1992 (stuk 14) tot en met datum der dagvaarding: **21 DEC 2004**  
en de vierde vanaf 1 mei 1992 tot en met datum der dagvaarding: **21 DEC 2004**

A. - bij inbreuk op de artikelen 66 eerste, tweede en laatste lid en 68 van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22 oktober 1996 (feiten vanaf 25 maart 1997 tot en met 30 april 2000)

door het uitvoeren van werken, het in stand houden ervan, door het verkavelen van grondeigendom of hoe dan ook, inbreuk te hebben gemaakt op de voorschriften der bijzondere plannen van aanleg, op de bepalingen van de titels II en III of op die van de verordeningen, vastgesteld ter uitvoering van titel III en van het eerste hoofdstuk van titel IV van voormelde wet en voormeld decreet, namelijk door het niet naleven van de voorschriften bepaald in de verkavelingsvergunning

- feiten vanaf 1 mei 2000 strafbaar gesteld bij inbreuk op de artikelen 2, 146 al. 1 7°, 147, 149 en 204 van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening werken, handelingen of wijzigingen die in een inbreuk zijn op de bouw- en verkavelingsvergunningen die zijn verleend krachtens het decreet betreffende

de ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22 oktober 1996 te hebben uitgevoerd, voortgezet of in stand gehouden te hebben, met name door in strijd met o.a. punt 5 van de verkavelingsvergunning afgeleverd door het College van burgemeester en schepenen d.d. 6 september 1988: "... Alle bestaande of op te richten konstrukties zijn uitsluitend bestemd voor een recreatieve verblijfsfunctie; een bestemmingswijziging die bestaat uit en permanent bewonen, kan niet worden vergund... De constructie ipse Per kadastraal perceel en per lot kan slechts één weekendverblijf worden toegestaan, enkel geschikt voor tijdelijk en intermitterend verblijf..."

B. - bij inbreuk op de art. 44 § 1-7°, 64 tweede, derde, vierde en laatste lid en 65 van de wet van 29 maart 1962 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en van de stedenbouw (feiten tot en met 24 maart 1997)  
- en vanaf 25 maart 1997 geformuleerd in de artikelen 42 § 1-7°, 66 tweede, derde, vierde en laatste lid) en 68 van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22 oktober 1996 (feiten vanaf 25 maart 1997 tot en met 30 april 2000)

door het uitvoeren van werken, het in stand houden ervan, door het verkavelen van grondeigendom of hoe dan ook, inbreuk te hebben gemaakt op de voorschriften der bijzondere plannen van aanleg, op de bepalingen van de titels II en III of op die van de verordeningen, vastgesteld ter uitvoering van titel III en van het eerste hoofdstuk van titel IV van voormeld decreet,

namelijk door zonder voorafgaande schriftelijke en uitdrukkelijke vergunning van het College van Burgemeester en Schepenen het gebruik van vergunde gebouwen te hebben gewijzigd voor zover deze wijziging is opgesomd in een door de Vlaamse regering vast te leggen lijst, terzake in strijd met artikel 5 van het besluit van de Vlaamse Regering van 17 juli 1984 houdende het vergunningsplichtig maken van sommige gebruikswijzigingen en artikel 54 van het decreet van 12 november 2003 waarbij artikel 192bis in het decreet van 18 mei 1999 wordt ingevoegd waardoor het hoger vermeld besluit met terugwerkende kracht vanaf 9 september 1984 tot 1 mei 2000 wordt opgenomen.

- feiten vanaf 1 mei 2000 strafbaar gesteld bij inbreuk op de artikelen 1, 2, 99 § 1-6°, 146-1° en 6°, 147, 149, 192bis 5° en 204 van het decreet houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening van 18 mei 1999 en artikel 2 § 1 van het Besluit van de Vlaamse regering van 14 april 2000 tot bepaling van de vergunningsplichtige functiewijzigingen en van de werken, handelingen en wijzigingen waarvoor geen stedenbouwkundige vergunning nodig is, gewijzigd bij Besluit van de Vlaamse regering van 26 april 2002, te hebben uitgevoerd

namelijk door zonder stedenbouwkundige vergunning de hoofdfunctie van een onroerend bebouwd goed geheel of gedeeltelijk gewijzigd te hebben van de functiecategorie verblijfsrecreatie naar de functiecategorie wonen en meer bepaald door het permanent bewonen van een gebouw dat gelegen is binnen een zone die op het gewestplan is aangeduid als "gebied voor verblijfsrecreatie".

De kadastrale omschrijving van het onroerend goed dat het voorwerp van het misdrijf is, zijnde:

ligging:

aard en oppervlakte: huis 9 a 71 ca

wijk en nummer van het kadaster:

en de eigenaars ervan geïdentificeerd zijnde als: te . op en geboren  
 op beiden wonende te geboren te  
 die de eigendomstitel hebben verkregen krachtens: de akte van aankoop verleden op  
 07/01/1992 geregistreerd op 14/01/1992.

De rechtbank nam kennis van :

- de dagvaarding waarmee de zaak bij deze rechtbank werd aanhangig gemaakt voor de zitting van 14 februari 2005 en die op 10 januari 2005 werd betekend aan de beklagden als volgt :
  - voor de eerste beklagde: door afgifte van een afschrift aan zijn
  - voor de tweede beklagde: door afgifte van een afschrift aan haar
  - voor de derde beklagde: in persoon;
  - voor de vierde beklagde: in persoon;
- de overschrijving van deze dagvaarding op het hypotheekkantoor te op 12 januari 2005 onder het nummer zodat voldaan is aan de voorwaarde vastgelegd in artikel 160 van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening ;
- de processen-verbaal en de overige stukken van de rechtspleging.

De rechtbank aanhoorde op de openbare terechtzitting van 14 februari 2005:

- het openbaar ministerie in de persoon van substituut-procureur des Konings in zijn voordracht van de zaak en in zijn eis;
- de beklagden in hun middelen van verdediging, voorgedragen door henzelf en bijgestaan door hun raadsman mr. advocaat te
- de beklagden in hun middelen van verdediging, vertegenwoordigd door hun raadsman mr. advocaat voor-noemd.

## **1. Feitelijke gegevens zoals ze uit het dossier blijken**

### 1.1

Bij brief d.d. 5 juni 2003 (stuk 5, strafdossier) liet de procureur des Konings weten aan de burgemeester en gemeentesecretaris van *“Tot mijn grote verbazing neemt U eerst een vordering tot herstel van de plaats in de vorige staat als collectieve beslissing van het college van burgemeester en schepenen, om dan als “burgervader” deze beslissing totaal teniet te doen in een later schrijven”*. De procureur des Konings stelde hierbij ook de vraag of dit strookte met de rechtszekerheid en de beginselen van behoorlijk bestuur.

De procureur des Konings verwees o.m. naar een verklaring d.d. 16 april 2003 van burgemeester (stuk 6, strafdossier) waarin deze o.m. het volgende stelde: "(...) Omdat het echtpaar en hun kinderen tot 1 oktober 1997 deel uitmaakten van het gezin betreft het hier een gezinshereniging. Omdat al sedert 30 juni 1992 ingeschreven zijn in een weekendverblijf, wenst het gemeentebestuur geen vordering in te stellen tegen het strijdig gebruik van het weekendverblijf. Het gemeentebestuur stelt immers geen vorderingen in tegen het strijdig gebruik van weekendverblijven waarvan de inwoners zijn ingeschreven voor 1 oktober 1992."

## 1.2

De burgemeester en gemeentesecretaris van beantwoordden bij brief d.d. 12 augustus 2003 (stuk 1, strafdossier) de vraag van de procureur des Konings en stelden dat de opmerkingen omtrent 'beginselen van behoorlijk bestuur' en 'rechtszekerheid' onterecht waren en stelden verder:

*"Het college van Burgemeester en Schepenen besliste op 19/10/1992 om geen vorderingen in te stellen tegen het strijdig gebruik van een weekendverblijf indien deze toestand dateert van vóór 1/11/1992.*

en zijn gezin zijn op 10/12/2000 ingeschreven op het adres

Het gezin werd in uitvoering van art. 16 § 2 van het Koninklijk Besluit van 16 juli 1992 betreffende de bevolkingsregisters en het vreemdelingenregister, voorlopig ingeschreven en het college besliste tot het opmaken van een proces-verbaal en tot het instellen van een vordering tot staken van het strijdig gebruik;

Het gezin verhuisde op 31/03/2003 naar het adres bij

Omdat ngeschreven zijn vóór 1 oktober 1992 werd geen vordering ingesteld wat bevestigd wordt in de verklaring van de burgemeester van 16/04/2003;

*De verklaring van de burgemeester doet geen enkele collegebeslissing teniet maar verduidelijkt de beslissing van 19/10/1992 in die zin dat het gezin 'hans deel uitmaakt van het gezin waartegen het college geen vordering wenst in te stellen'."*

## 1.3

Uit de vaststellingen van de politie van de politiezone bleek dat en zijn echtgenote - derde en vierde beklaagde - sedert 23 juni 1992 op het zijn ingeschreven. eerste en tweede beklaagde - en hun kinderen zijn er sinds 31 maart 2003 ingeschreven.

## 1.4

De derde beklaagde verklaarde (stuk 14, straf dossier) dat hij er permanent woonde en dat de grond gelegen is in een zone voor weekendverblijf en aldus de bestemming niet is gerespecteerd, daar permanente bewoning niet is toegelaten. De vierde beklaagde legde een gelijkaardige verklaring af (stuk 31, straf dossier).

De eerste en de tweede beklaagde verklaarden beiden (stukken 26 en 27, straf dossier) dat zij er met de kinderen permanent woonden en dat zij van de burgemeester de toelating hadden gekregen om daar te wonen, omdat het een gezinshereniging betrof. Tevens stelden zij geen andere mogelijkheid om te wonen te hebben.

## 1.5

De woning die wordt betrokken door de beklaagden is eigendom van derde en vierde beklaagden en is kadastraal gekend als

In de stedenbouwkundige voorschriften (stuk 15, straf dossier) staat duidelijk beschreven dat alle constructies uitsluitend bestemd zijn voor een recreatieve verblijfsfunctie en dat een bestemmingswijziging die bestaat uit een permanent bewonen, niet vergund kan worden.

## 1.6

Bij brief d.d. 11 januari 2005 (niet genummerd, laatste stuk van het straf dossier) aan de procureur des Konings heeft het college van burgemeester en schepenen van

meegedeeld dat als passende herstelmaatregel het staken van het permanent bewonen van het weekendverblijf, werd gevorderd doch enkel ten aanzien van de beklaagden. Deze herstelmaatregel werd gekoppeld aan een dwangsom van 125,00 euro per dag. De gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur formuleerde geen herstellvordering en reageerde niet op het schrijven d.d. 10 december 2004 van de procureur des Konings.

De gevraagde herstelmaatregel werd gemotiveerd als volgt: *“(O)m reden dat betrokkenen op het adres ingeschreven zijn sedert 24/06/2003, kunnen zij geen gebruik maken van de voorkeursbehandeling die het gevolg is van de voormelde Collegebeslissing d.d. 19/10/1992, en kan bijgevolg het permanent bewonen van het weekendverblijf niet gedoogd worden. Door het permanent bewonen van het gebouw wordt de weekendverblijfbestemming van dat gebied in het gedrang gebracht. (...)”*.

## **2. Aanpassing van de dagvaarding**

## 2.1

De rechtbank bracht op de openbare terechtzitting de partijen ter kennis dat zij zich het recht voorbehield om de feiten omschreven onder de tenlastelegging B te herkwalficeren, in de zin zoals ook thans effectief gedaan wordt, namelijk:

“Te

*bij inbreuk op de artikelen 2, 99 § 1, 6°, 146 al. 1, 1°, 147, 149 en 204 van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening de hoofdfunctie van een onroerend gebouwd goed geheel of gedeeltelijk te hebben gewijzigd met het oog op een nieuwe functie waarvan de functiewijziging vergunningplichtig is gesteld door artikel 2 § 1 van het besluit van de Vlaamse Regering van 14 april 2000 tot bepaling van de vergunningplichtige functiewijzigingen en van de werken, handelingen en wijzigingen, waarvoor geen stedenbouwkundige vergunning nodig is, meer bepaald :*

- 1. door de hoofdfunctie van een onroerend bebouwd goed geheel of gedeeltelijk gewijzigd te hebben van de functiecategorie verblijfsrecreatie naar de functie-recreatie wonen, door een gebouw dat gelegen is binnen een zone die op het gewestplan is aangeduid als gebied voor verblijfsrecreatie permanent te gaan bewonen, voor de eerste en de tweede beklagde op 13 maart 2003 en voor de derde en de vierde beklagde op 1 mei 1992;*
- 2. door de sub 1 beschreven toestand te hebben in stand gehouden, vanaf 14 maart 2003 voor de eerste en de tweede beklagde en vanaf 1 mei 1992 voor de derde en de vierde beklagde, telkens tot en met de dag van het bevel tot dagvaarding, zijnde 21 december 2004.*

Deze herkwalificatie heeft dezelfde feiten tot voorwerp als de oorspronkelijke kwalificatie onder de tenlastelegging B. De verdediging heeft de kans gekregen terzake verweer te voeren.

## 2.2

Het openbaar ministerie had in de omschrijving van de feiten onder de enige tenlastelegging geen onderscheid gemaakt tussen het realiseren van de bestemmingswijziging zelf en het instandhouden ervan.

## 2.3

De rechtbank kan de stelling van het openbaar ministerie als zou een niet-vergunde bestemmingswijziging een voortdurend misdrijf uitmaken dat aanvangt op het ogenblik van de wijziging en blijft voortduren tot er einde aan gemaakt is aan de niet-vergunde bestemming – zonder dat een onderscheid valt te maken tussen de wijziging zelf en het instandhouding ervan – niet bijtreden.

### 2.4.1

Naar het oordeel van de rechtbank dient bij een niet-vergunde bestemmingswijziging, net als bij het stellen van niet-vergunde bouwwerken, een onderscheid te worden gemaakt tussen enerzijds de wijziging zelf en anderzijds de instandhouding van de niet-vergunde gewijzigde bestemming. De wijziging van bestemming is door haar aard een aflopend misdrijf. Een wijziging impliceert immers dat van een toestand X (in casu verblijfsrecreatie) wordt overstapt naar een toestand Y (permanent wonen) en is dan



ook door haar aard aflopend. Eens de bestemmingswijziging van een onroerend goed is gerealiseerd is het misdrijf van niet-vergunde bestemmingswijziging voltrokken. De zonder vergunning gewijzigde bestemming kan wel worden instandgehouden en wordt in stand gehouden zolang aan die bestemming geen einde wordt gemaakt (door opnieuw een wijziging of door het verkrijgen van een vergunning). De instandhouding van de wijziging of juist gezegd de gewijzigde toestand is eveneens strafbaar en levert een voortdurend misdrijf uit: de strafbaarheid blijft bestaan totdat aan de niet-vergunde bestemmingstoestand een einde werd gemaakt. Het onderscheid tussen de strafbare bestemmingswijziging zelf en de instandhouding van de niet-vergunde gewijzigde bestemmingstoestand volgt ten andere uit zowel de tekst van artikel 64 al. 4 van de wet van 29 maart 1962 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en van de stede(n)bouw ("... worden gestraft, zij die door het wijzigen van het gebruik van een gebouw of het instandhouden van die wijziging ...") (tekst die werd hernomen in artikel 66 al. 4 van het coördinatiedecreet van 22 oktober 1996) en uit de tekst van artikel 146 § 1, 1° DORO ("... wordt de persoon gestraft die 1° de bij de artikelen 99 en 101 bepaalde ... wijzigingen ... uitvoert, ... of in stand houdt ..."). Strafbaar is immers niet alleen het uitvoeren van wijzigingen zonder vergunning maar ook de instandhouding ervan. Indien een bestemmingswijziging een voortdurend misdrijf zou uitmaken – zoals wordt betoogd door het Openbaar Ministerie – had het door de wet- en de decreetgever gemaakte onderscheid tussen uitvoeren en instandhouden geen zin.

#### 2.4.2

De stelling dat de bestemmingswijziging van verblijfsrecreatie in wonen een specifiek en eigen karakter heeft, overtuigt de rechtbank niet. Anders dan door de vervolgende instantie wordt voorgehouden is ook een bestemmingswijziging uitwendig zichtbaar en tastbaar. De wijziging van de bestemming recreatie in wonen is niet alleen iets dat zich in de geest afspeelt van de betrokkenen maar is ook vast te stellen door derden : de betrokkenen laten zich in de bevolkingsregisters inschrijven op het adres als hebbende daar hun hoofdverblijfplaats; de betrokkenen verblijven in meer of mindere mate permanent in het onroerend goed ; de betrokkenen hebben geen ander onroerend goed meer ter beschikking ; zij verrichten al die activiteiten die een doorsneebezoeker in zijn woonst verricht (eten, slapen, wassen, TV-kijken, ...) in dit pand, ..... Het gaat allemaal om indicaties die in hun samenhang beschouwd moeten toelaten te oordelen of aan een bepaald onroerend goed de bestemming permanent wonen werd gegeven. De omstandigheid dat de bestemmingswijziging niet altijd eenvoudig te bewijzen is en in de praktijk inderdaad "*een dynamisch gebeuren is in die zin dat steeds over een ruimere periode moet gekeken worden*" neemt niet weg dat de wijziging zich op een bepaald ogenblik voltrekt. De bewijsproblematiek mag niet worden verward met de aard van het misdrijf. Het is niet omdat een bestemmingswijziging in de praktijk niet kan worden vastgesteld door een eenmalige waarneming dat zulks impliceert dat die bestemmingswijziging zich niet op een wel bepaald ogenblik heeft voorgedaan, om dan vervolgens in stand te worden gehouden.

## 2.4.3

Anders dan bij bijvoorbeeld niet vergunde bouwwerken zal het instandhouden van een niet vergunde bestemmingstoestand in de praktijk wel actieve daden vragen van de betrokkenen en meer vergen dan een louter gedogen. Eens er permanente bewoning is, zal die permanente bewoning maar blijven bestaan indien zij bestendig worden door handelingen van de betrokken bewoners. Dit neemt echter niet weg dat de niet-vergunde bestemmingswijziging zelf – eens gerealiseerd – het karakter heeft van een aflopend misdrijf.

### **3. De strafbaarheid van de instandhouding**

## 3.1

Bij arrest nr. van 19 januari 2005 van het arbitragehof werd als volgt beslist:

*“1. vernietigt in artikel 146, derde lid, van het decreet van het Vlaams Gewest van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening, zoals toegevoegd bij artikel 7 van het decreet van het Vlaamse Gewest van 4 juni 2003, de woorden “voor-zover ze geen onaanvaardbare stedenbouwkundige hinder veroorzaken voor de omwonenden of voorzover ze geen ernstige inbreuk vormen op de stedenbouwkundige voorschriften inzake de bestemming krachtens het ruimtelijk uitvoeringsplan of plan van aanleg (...)”.*

## 3.2

Overeenkomstig artikel 9, §1 van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het arbitragehof hebben de door dit hof gewezen vernietigingsarresten een absoluut gezag van gewijsde vanaf hun bekendmaking in het Belgisch Staatsblad.

*In casu* werd het vernietigingsarrest op 31 januari 2005 gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad.

## 3.3

Deze vernietiging heeft tot gevolg dat thans de strafsanctie niet meer geldt voor de instandhouding van stedenbouwmisdrijven, voor zover het voorwerp van het misdrijf niet in een *ruimtelijk kwetsbaar gebied* gelegen is. Gezien het voorwerp van het feit omschreven in onderdeel 1. van de tenlastelegging B niet gelegen is in een ruimtelijk kwetsbaar gebied, nl. in een gebied voor verblijfsrecreatie, zijn de feiten omschreven in het onderdeel 2. van de tenlastelegging B niet langer strafbaar, zodat de beklaagden wegens deze feiten alleszins dienen te worden vrijgesproken.



#### **4. De gegrondheid van de strafvordering**

Uit de voormelde feitelijke gegevens blijkt afdoende dat de eerste en de tweede beklaagden zich hebben schuldig gemaakt aan de feiten zoals omschreven in de tenlastelegging A en aan de feiten zoals heromschreven onder onderdeel I. van de tenlastelegging B. Zij hebben bewust de hoofdfunctie van het onroerend bebouwd goed geheel gewijzigd van de functiecategorie 'verblijfsrecreatie' naar de functiecategorie 'wonen' door een gebouw dat gelegen is in een zone voor verblijfsrecreatie permanent te gaan bewonen. Uit hun eigen verklaringen blijkt trouwens dat zij dit wetens en wilens deden. Tevens blijkt hieruit duidelijk het niet naleven van de voorwaarden van de verkavelingvergunning. De beklaagden kunnen zich niet verschuilen achter de zogenaamde toelating die zij van de burgemeester ontvingen; dit maakt geenszins een schulditsluitende rechtvaardigingsgrond uit. Uit de verklaringen van de ouders van de eerste beklaagde, zijnde derde en vierde beklaagde, blijkt zeer duidelijk dat deze zich wel goed bewust waren van het illegaal karakter van hun permanent bewonen van het weekendverblijf; aldus kan het niet anders dan dat ook de eerste en de tweede beklaagde op de hoogte waren. Bovendien is gebleken tijdens de behandeling van de zaak op de openbare terechtzitting d.d. 14 februari 2005, dat de beklaagden verhuisd zijn van een weekendverblijf waar permanent wonen niet toegelaten was – en waarvoor de eerste beklaagde trouwens veroordeeld werd – naar opnieuw een weekendverblijf, waarvan zij goed wisten dat ook daar permanent wonen niet toegelaten was. Niettemin zal, zoals hierna besproken, de verwarrende informatie die door het gemeentebestuur gegeven werd een element zijn waarmee bij de straftoemeting rekening dient te worden gehouden.

#### **5. De straftoemeting**

##### 5.1

De feiten zoals omschreven onder de tenlastelegging A. en de feiten zoals heromschreven onder de tenlastelegging B.1, vormen in hoofde van de eerste tot en met de vierde beklaagde de opeenvolgende en voortgezette uitvoering van eenzelfde misdadig opzet zodat voor deze feiten samen bij toepassing van artikel 65, eerste lid, van het Strafwetboek telkens slechts één straf moet worden opgelegd.

##### 5.2

De straftoemeting moet worden bepaald gelet op de aard en de objectieve ernst van de bewezen verklaarde feiten, de begeleidende omstandigheden en de persoonlijkheid van de beklaagden zoals die onder meer blijkt uit het strafrechtelijk verleden, de gezinstoestand en de arbeidssituatie voor zover die de rechtbank bekend zijn.

## 5.3

De door de beklaagden gepleegde feiten kunnen niet worden getolereerd. De beklaagden moeten de normen die de overheid heeft uitgewerkt ter realisatie van het beleid inzake stedenbouw en ruimtelijke ordening respecteren. De beklaagden mogen hun individueel belang niet boven het algemeen belang – dat is gebaat met een goede ruimtelijke ordening – laten prevaleren.

## 5.4.1

De *eerste beklagde* is thans     jaar en werkt als productiearbeider. Hij beschikt over een maandelijks inkomen van ongeveer 1.800 euro. Hij werd reeds veroordeeld tot een geldboete wegens bezit van verdovende middelen. Tevens liep hij een veroordeling wegens verkeersinbreuken en, zoals vermeld, wegens stedenbouwinbreuken op. Hij stelde dat hij en zijn gezin binnen korte tijd zouden verhuizen naar een woning in waar hij trouwens al werken aan het uitvoeren was.

## 5.4.2

De *tweede beklagde* is thans     jaar en is volgens het inlichtingenbulletin bejaardenhelpster. Zij beschikt over een vlekkeloos strafrechtelijk verleden.

## 5.4.3

De *derde beklagde* is thans     jaar. Hij beschikt over een blanco strafregister

## 5.4.4

De *vierde beklagde* is     jaar en bezit eveneens een vlekkeloos strafrechtelijk verleden

## 5.4.5

Zoals hiervoor vermeld houdt de rechtbank rekening met de onbetwistbaar verwarrende informatie die door het gemeentebestuur en meer bepaald de burgemeester werd verstrekt (vgl. 1.2 en 1.6, hiervoor), zonder dat dit nochtans een rechtvaardigingsgrond inhoudt. Dergelijke vorm van dienstbetoon door politici doet de rechtszekerheid geen goed en creëert een – minstens schijnbare - ongelijke behandeling die enkel aanleiding kan geven tot wrevel en ongenoegen, waarmee uiteindelijk niemand gebaat is.

## 5.5

De straftoemeting moet niet alleen de vergeldingbehoefte dienen maar ook de speciale en generale preventie. De op te leggen straf moet van aard zijn de beklaagden ervan te weerhouden zich in de toekomst nog aan dergelijke feiten schuldig te maken en hen aan te sporen respect te betonen voor de regels die beogen in Vlaanderen tot een orden-

telijke ruimtelijke ordening te komen.

#### 5.6

Het komt de rechtbank dan ook passend en rechtmatig voor om aan de eerste tot en met de vierde beklagde voor de bewezen geachte feiten omschreven onder de tenlastelegging A en de feiten zoals heromschreven onder de tenlastelegging B.1 samen, elk de in het beschikkend gedeelte van dit vonnis bepaalde geldboete op te leggen. De rechtbank gaat niet in op de door de eerste en tweede beklagde gevraagde gunst van de opschorting van de uitspraak van veroordeling, gezien de hierna bepaalde geldboete helemaal niet van aard is dat deze de declassering van deze beklagden in de hand zal werken.

#### 5.7

Aangezien de derde en de vierde beklagde nog niet werden veroordeeld tot een criminele straf of tot een correctionele hoofdgevangenisstraf van meer dan twaalf maanden en er mag worden aangenomen dat zij zich niet meer aan dergelijke feiten of aan andere misdrijven zullen schuldig maken, kan telkens uitstel van tenuitvoerlegging gedurende een termijn van drie jaar worden verleend voor de uitgesproken geldboeten.

### **6. De herstellvordering**

#### 6.1

Het college van burgemeester en schepenen van \_\_\_\_\_ heeft een herstellvordering bezorgd, waarbij op gemotiveerde wijze werd beslist om m.b.t. de feiten omschreven onder de tenlastelegging A en de feiten zoals heromschreven onder de tenlastelegging B.1, een herstelmaatregel te vorderen bestaande in het staken van het strijdig gebruik.

#### 6.2

In tegenstelling tot wat de verdediging in termen van pleidooien voorhield, heeft de niet strafbaarheid van de instandhouding geen gevolgen op de herstellvordering.

De herstellvordering gaat immers terug op het begrip "*teruggave*" waarover de strafrechter krachtens de artikelen 44 van het Strafwetboek en 161 en 189 Sv. dient te beslissen, gezien dit het tenietdoen van de materiële gevolgen van het misdrijf uitmaakt.

Bovendien wordt nergens in artikel 149 § 1 van het decreet van 18 mei 1999 (D.O.R.O.) gesteld dat de herstellvordering afhankelijk zou zijn van een instandhoudingmisdrijf en enkel dan zou kunnen worden opgelegd. Deze bepaling verwijst naar 'het misdrijf', zijnde dus een inbreuk op D.O.R.O, die in huidige zaak – zoals hiervoor beschreven – voorhanden is, zodat de door het college van burgemeester en schepenen en de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur identiek gevorderde herstel-

maatregelen dienen te worden opgelegd.

### 6.3

Deze herstellvordering komt wettig en niet kennelijk onredelijk voor en dient te worden ingewilligd, evenals de gevorderde dwangsom, die wel zoals hierna bepaald dient geplafonneerd te worden.

Gezien de hierna vermelde artikelen :

Wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken, art. 11, 12, 14, 22, 31 tot en met 37, 40 en 41;

Wetboek van strafvordering, art. 162, 179, 182, 184, 185, 189, 190, 190ter, 194, 195;

Wet van 5 maart 1952 betreffende de opdecimen op de strafrechtelijke geldboeten, art. 1;

Strafwetboek, art. 40, 50, 65, eerste lid en 100;

Decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening, art. 1, 2, 99 § 1, 6°, 146 al. 1, 1°, 6°, 7°, 147, 148, 149, 192bis 5° en 204;

Besluit van de Vlaamse Regering van 14 april 2000 tot bepaling van de vergunningsplichtige functiewijzigingen en van de werken, handelingen en wijzigingen waarvoor geen stedenbouwkundige vergunning nodig is, art. 2 § 1;

Wet van 1 augustus 1985 houdende fiscale en andere bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 24 december 1993, art 29 en het koninklijk besluit van 18 december 1986 betreffende de commissie voor financiële hulp van slachtoffers van opzettelijke gewelddaden, art. 58 ;

Koninklijk besluit van 28 december 1950 houdende tarief in strafzaken, art. 91, zoals gewijzigd door het koninklijk besluit van 11 december 2001 betreffende de invoering van de euro in de regelgeving inzake justitie ;

Verordening (EG) nr. 974/98 Raad van 3 mei 1998 over de invoering van de euro, art. 1, 2, 3 en 14 ;

Verordening (EG) nr. 1103/97 Raad van 17 juni 1997 over enkele bepalingen betreffende de invoering van de euro, art. 1, 4 en 5 ;

Verordening (EG) nr. 2866/98 Raad van 31 december 1998 over de omrekeningskoersen tussen de euro en de munteenheden van de lidstaten ;

Wet van 26 juni 2000 betreffende de invoering van de euro in de wetgeving die betrekking heeft op aangelegenheden als bedoeld in artikel 78 van de grondwet, art. 2, 3, 4 en 6 ;

Wet van 30 oktober 1998 betreffende de euro, art. 3 tot 6 ;

Koninklijk besluit van 30 oktober 1998 tot vaststelling van de datum van inwerking van de bepalingen van de wet van 30 oktober 1998.

OM DEZE REDENEN, DE RECHTBANK

RECHTDOEND OP TEGENSPRAAK

PAST de dagvaarding AAN zoals aangegeven onder punt 2;

SPREEKT de beklaagden \_\_\_\_\_ en  
vrij wegens de feiten zoals heromschreven onder onderdeel 2.  
van de tenlastelegging B;

VERKLAART de beklaagder  
en \_\_\_\_\_ schuldig aan de feiten omschreven onder de tenlastelegging  
A en aan de feiten zoals heromschreven onder onderdeel 1. van de tenlastelegging B:

VEROORDEELT de beklaagden  
en \_\_\_\_\_ voor deze feiten samen – toepassing makend van  
artikel 65, eerste lid van het Strafwetboek – ELK tot een GELDBOETE van 26,00  
euro, met 45 opdecimen verhoogd [= x 5,5], 143,00 euro bedragende;

ZEGT dat bij gebreke aan betaling binnen de door de wet bepaalde termijn, de lastens  
de beklaagden \_\_\_\_\_ et  
uitgesproken geldboeten van 143,00 euro telkens zullen kunnen  
worden VERVANGEN door een gevangenisstraf van 8 DAGEN;

VERMITS de tegen de derde en de vierde beklagde \_\_\_\_\_ et  
uitgesproken straf, te ondergaan als hoofdstraf, vijf jaar gevangenis-  
straf niet te bovengaat en de veroordeelden nog geen veroordeling tot een criminele of  
tot een hoofdgevangenisstraf van meer dan twaalf maanden opgelopen hebben, zijn er  
gronden om aan te nemen dat de veroordeelden zich aan de misdrijven zoals deze  
waarvoor zij werden gestraft niet meer zullen schuldig maken; GELAST bijgevolg  
telkens gedurende een **termijn van drie jaren gewoon UITSTEL** van de tenuitvoer-  
legging van een de opgelegde geldboeten ;

ZEGT voor recht dat overeenkomstig artikel 14 § 1 van de wet van 29 juni 1964, het  
uitstel van rechtswege wordt herroepen ingeval gedurende de proeftijd een nieuw mis-  
drijf is gepleegd, dat veroordeling tot een criminele straf of hoofdgevangenisstraf van  
meer dan zes maanden zonder uitstel ten gevolge heeft gehad.

SPREEKT lastens de beklaagden \_\_\_\_\_  
de verplichting uit om ELK EENMAAL een bedrag  
van 10,00 euro, met 45 decimes verhoogd, 55,00 euro bedragende, te betalen bij wijze  
van bijdrage tot financiering van het Fonds tot financiële hulp aan slachtoffers van  
opzettelijke gewelddaden;



BEVEELT op vordering van het college van burgemeester en schepenen van  
 en de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur van de  
 Vlaamse Gemeenschap, de eerste en tweede beklagde  
 het strijdig gebruik van het onroerend goed gelegen te

met de hoofdfunctie verblijfsrecreatie te staken en  
 dit binnen een termijn van één jaar vanaf de dag waarop dit vonnis in kracht van  
 gewijsde zal treden;

ZEGT voor recht bij toepassing van artikel 153 al. 1 van het decreet van 18 mei 1999  
 dat voor het geval het strijdige gebruik niet binnen de vastgelegde termijn wordt  
 gestaakt het college van burgemeester en schepenen van  
 ambtshalve in de uitvoering van de bevolen herstelmaatregel zullen kunnen voorzien;

ZEGT dat gelet op de vordering van het college van burgemeester en schepenen van  
 er door de eerste en en  
 een dwangsom van 125,00 euro zal verbeurd worden per dag ver-  
 traging in de uitvoering van voormelde herstelmaatregel en zegt dat boven het bedrag  
 van 7.500 euro geen dwangsom meer wordt verbeurd;

LEGT de beklagden en  
 ELK een vergoeding op van 25,00 euro zoals bedoeld door  
 artikel 91 van het koninklijk besluit van 28 december 1950 houdende tarief in strafza-  
 ken.

Veroordeelt de beklagden en  
 hoofdelijk tot de aan de zijde van het openbaar ministerie  
 gevallen gerechtskosten in hun geheel begroot op de som van 199,26 euro, allen  
 ondeelbaar gebleven door de bewezen geachte tenlasteleggingen.

Aldus uitgesproken in openbare terechtzitting van  
 ÉÉNENTWINTIG MAART TWEEDUIZEND EN VIJF

Aanwezig :

alleenrechtsprekend rechter in strafzaken.  
 substituut procureur des Konings.  
 e.a. adjunct-griffier.